
Tajemný oheň

Wilbur Smith

PEVNOST SVATÉHO JIRÍ,
MADRÁS, INDIE 1754

Obě děti přelezly zeď a seskočily do zahrady. Večerní vánek voněl jasmínem a kokosovým olejem z hořících lamp, v jejichž dlouhých stínech se děti kryly, když se plížily k velkému domu.

Bratr a sestra. Dívce, starší z dvojice, splývaly dlouhé světlé vlasy volně na záda, přestože již přicházela do věku, který bude vyžadovat více umírněnosti. Indické slunce jí opálilo pleť do zlatavých tónů. Měla ženské křivky, ale měkkou dívčí tvář rozzářenou čtveráctvím.

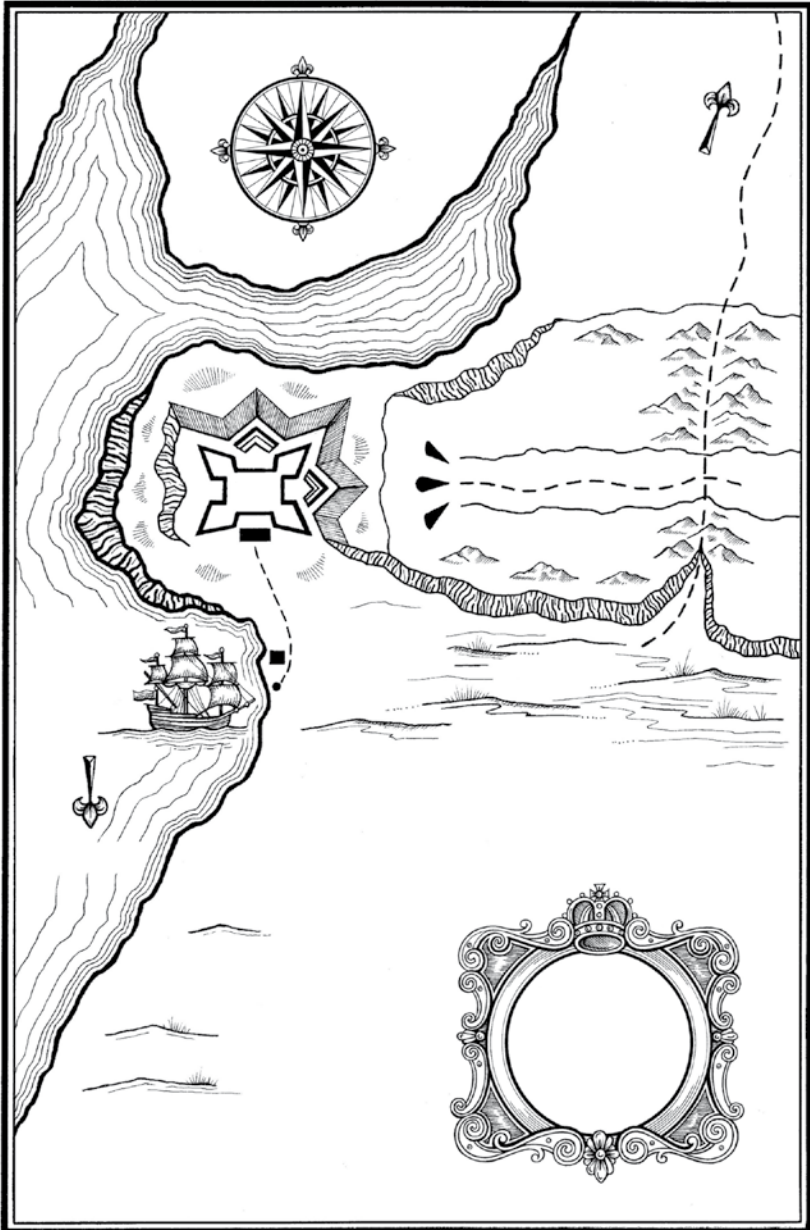
„Co tady budeme dělat, Connie?“ zeptal se chlapec. Byl sice o rok mladší, zato však vyšší než ona, na což byl náležitě pyšný. Měl robustní postavu a již získával statnost muže, kterým se stane. Na hlavě se mu nad inteligentníma modrýma očima ježila rozcuchaná kštice rusých vlasů. Kůži měl tmavší než dívka, její bronzový odstín mohl snadno patřit stejně tak Indovi jako Evropanovi.

Constance se přikrčila za velkou terakotovou urnou. „Pan Meridew dnes pořádá večírek. Jen pro pány.“

„Jenomže to bude ten nejnudnější večírek na světě,“ stěžoval si Theo. „Staří páprdové se budou celou noc bavit o cenách bavlny.“

„Ne všichni se sem přišli bavit o obchodech, Theo. Víš od kadeřnice, která to slyšela od své sestry, jejíž sestřenice pracuje v domě jako kuchařka, že pan Meridew objednal skupinu profesionálních tanečnic. Prý to budou tak skandální tance, že muži celý týden o ničem jiném nemluví.“

„Chceš vniknout dovnitř a podívat se, jak tančí?“

„A ty snad ne?“

„Jasně že jo. Ale...“ Theo nebyl zbabělec, ovšem neblahé zkušenosti jej naučily, že když je přistihnou, bude to on, kdo bolestně pocítí sílu otcova hněvu.

Constance zajiskřilo v zelených očích. „Měl by ses toho odvážit. Povídá se, že profesionální tanečnice jsou ty nejkrásnější ženy na světě. Brzy na to budeš mít věk. Copak nejsi zvědavý? Netoužíš se podívat na záhady ženského těla?“

Theo nasucho polkl. Constance se oblékla podle indické módy. Kolem těla si omotala světlé sári a přehodila si je přes ramena. Tento kus domorodého oděvu zvládala přímo mistrovsky, tkanina jí přiléhala k tělu a zdůrazňovala oblé křivky, ale při pohybu se jí ladně vlnila kolem nohou. Pod ním už nenosila nic, ale pas měla útlejší než mnohé ženy spoutané kovovými obručkami nebo koticovými korzetami. Na hrudi se jí rýsovala pučící mladá ňadra.

Pro Thea znamenala složitost ženského ošacení hlubší záhadu než algebraické rovnice, které do něho vtloukal zoufalý domácí učitel, avšak nemohl si nevšimnout změn, jimiž jeho sestra v posledních dvou letech prošla – a cítil značně rozpaky, když o nich otevřeně hovořila.

„Nebo se bojíš?“

Podívala se mu do očí s neskrývanou výzvou. Theo potlačil pochybnosti. Sestře nikdy nedokázal odporovat – bez ohledu na to, kolikrát skončil ohnutý přes otcova kolena.

„Půjdu první,“ řekl kurážně.

Přikrčený se rozběhl k domu a přitiskl se ke stěně. Rozlehlá budova prozrazovala, že v ní bydlí nejbohatší kupec v Madrásu, byla postavená ve fantastním slohu typickém pro zámožné Brity žijící v Indii. Širokou terasu podpíraly ozdobné řecké sloupy, klasický fronton lemovaly cibulovité kopule. Sídlo se nacházelo asi půl míle od pevnosti Svatého Jiří a Madrásu, dost blízko, aby k jeho obyvatelům dolehl hukot příboje, který se rozbíjel o pláže před městskými hradbami.

Podle zvuků uvnitř Theo usoudil, že se večírek koná v prvním patře. Ze své zatím jediné návštěvy v domě, kdy se šoural za otcem a snažil se být nenápadný, si zapamatoval velký plesový sál.

Za oknem v přízemí se mihl stín. Theo se přikrčil k zemi. Na příjezdové cestě viděl seřazené kočáry a nosítka. Honosné sídlo, v němž se shromáždil

výkvět madraské společnosti, bude plné služebnictva. Nemohl doufat, že vyběhne po schodišti, aniž by ho někdo spatřil.

Na terase stál slon vytesaný z kamene, téměř stejně vysoký jako Theo. Chlapec si stoupl na okraj velkého květináče, vylezl slonovi na hřbet a pak se vytáhl na střechu verandy. Právě včas. Jen co jeho nohy zmizely za okrajem stříšky, zalilo terasu světlo. Sikhský hlídač si na obchůzce svítil lucernou. Theo ležel na střeše a čekal, až nebezpečí pomine. Pak se připlazil k nejbližšímu oknu a nahlédl dovnitř.

Nebylo zasklené, tak nepředstavitelný luxus si v Indii nemohl dovolit ani ten největší boháč. V oknech visely dřevěné žaluzie, které chránily vnitřní prostory před prachem a denním žářem. Theo slyšel rytmické úderly bubínku a kolísavou melodii sípavých fléten. Prostrčil prsty mezi lištami a vytvořil si pozorovací štěrbinu.

Do noci vevanula sladká vůně tabáku, až se chlapec málem zakuckal. Zakryl si ústa, aby potlačil kašel, a nahlédl do sálu. Nejbohatší madrášti kupci a obchodníci se rozvalovali na polštářích a hladově bafali z vodních dýmek. Téměř všichni odložili pláště a paruky a většinu z nich Theo i zezadu poznal. Prakticky každý den přicházeli za otcem do jeho kanceláře nebo skladů.

Nezvaného diváka si nikdo nevšiml, muži se vpíjeli očima do skupiny tančících dívek. I ony měly na sobě sári jako Constance, ale ta jejich byla ušita z tak jemné tkaniny, že byla téměř průsvitná. Theo zíral na tanečnice, zhypnotizovaný jejich pohyby. Boky se kroutily, prsa se vlnila pod vzdušnou látkou. Zejména jedna z nich hoča fascinovala, štíhlá mladičká žena s mandlovýma očima, jejíž pokožka natřená vonným olejem se ve svitu lamp svůdně leskla.

Tanečnice si odvinuly turbany a dlouhé černé vlasy jim splývaly přes ramena na řadra.

Muži pochvalně tleskali a hlasitě dívky povzbuzovali.

Rytmus hudby se zrychloval, melodie zněla naléhavěji. Tanečnice se pohybovaly jako jedno tělo, ale Theo upíral zrak pouze na jednu z nich, na krásnou dívku s mandlovýma očima. Dlouhý turban si omotala kolem boků a pak se vymotala ze sári, které vytáhla zpod ozdobného opasku. Tenoučká tkanina se uvolnila a odplula jako mlžný závoj.

Nyní ji halil pouze turbanový pás kolem beder a dlouhé černé vlasy splývající na prsa. Spojila dlaně, rozvlnila boky a Theovi se sevřela hrud.

Vlasy jí vlály kolem hlavy, hladily ňadra a nabízely mučivě nádherné chvilkové pohledy na temné bradavky.

Thea podívaná tak zaujala, že nevnímal zvuky kolem sebe.

„Je překrásná,“ zašeptala Constance.

Theo se k ní prudce otočil. „Co tu děláš?“ zasyčel. „Takové věci bys vůbec neměla vidět.“

Constance se ušklíbala. „Já přece vím, jak ženské tělo vypadá.“

Theo cítil, že se přestává ovládat. Věděl, že by měli odejít, nemohl však od dívky odtrhnout oči. Teď už rozvázala uzel pod pasem, přitiskla si turbanový pás k tělu, otáčela se a nabízela pohled na holou kůži. Theo zahlédl křivku hýždí a elegantní oblouk břicha ztrácející se mezi stehny.

Vtom dívka tkaninu upustila a nechala ji klesnout k zemi. Současně pohodila hlavou, aby jí vlasy padly na záda, a odhalila se v celé nahé kráse.

Theo vytréštil oči. Pevná ňadra se leskla olejem, který si dívka vetřela do kůže. Mezi stehny se pod vystouplým Venušíným pahorkem, pečlivě zbaveným ochlupení, rýsovala štěrbina přirození. Nic takového Theo dosud neviděl a v bedrech se mu rozlilo horko. Jeho mužství se vzpíralo proti krátkým kalhotám, až hrozilo, že protrhne tkaninu.

Muži v sále povstali a potleskem a pískáním dávali najevo obdiv. Jeden z nich si stoupl před okno a hladil si rozkrok, čímž ovšem zakryl Theovi výhled.

Svíravý pocit ztráty chlapec nesnesl a vyškrábal se do stoje. Zcela lhostejný k možným následkům toužil po jediném – ještě naposledy spatřit to krásné nahé tělo, které se stále vlnilo do rytmu hudby, jako kdyby to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

„Slez,“ sykla varovně Constance.

Zatahala ho za opasek. Theo se nechtěl pohnout, ale Constance se nedala odradit. Popadla bratra za kotník a škulba.

Střešní krytina zvlhla večerní rosou byla velmi kluzká. Theo ztratil rovnováhu a po břiše sjížděl po šikmé střeše – stále rychleji. Zoufale šmátral rukama, ale neměl se čeho zachytit. Nohy mu již přepadly přes okraj a v posledním okamžiku se chytil okapu. Chvíli visel nad hlubinou a pak se pustil.

Dopadl tvrdě a shodil květináč. Kotníkem mu projela ostrá bolest a bezděky vykřikl. Květináč se odkutálel, poskakoval po schodech a nakonec se rozbil.

Constance seskočila vedle bratra a dopadla měkce jako kočka. „Ach, Theo,“ vydechla. „Jsi zraněný?“

Od hlavních dveří se ozvaly výkřiky, po trávnících projížděla světla luceren. Theo se s bolestným sténáním snažil vstát. Od rohu budovy se blížily spěšné kroky.

„Musíme utéct,“ naléhala Constance s očima vykulenýma rozrušením. „Jestli nás chytanou, jsme v hrozném průšvihů.“

„A co ty?“

„Já se o sebe postarám.“

Svižně škusbla zápěstím a přehodila si cíp sárí přes hlavu tak, že si zakryla obličej. Během okamžiku se dokonale zamaskovala, nikdo by ji nepoznal.

Theo se rozběhl. S každým krokem vystřelovala z kotníku palčivá bolest, chlapec však zatínal zuby a běžel dál, poháněn strachem z otcova hněvu, kdyby ho chytili.

Terasu již zalilo světlo mnoha luceren. Hudba utichla. Z oken v patře se vykláněli hosté, většinou bohatí kupci, zvědaví, co se vlastně stalo. Dole na terase, ještě před okamžikem prázdné, se tísnili zmatení návštěvníci a četné služebnictvo.

Pán domu se vztekle protlačil davem. Na tento večer se připravoval dlouhé měsíce, naplánoval každou podrobnost. Slíbil hostům, že se po vystoupení budou moci v soukromí potěšit s tanečnicemi odměnou za služby a laskavosti, jež mu prokázali. Teď se všechny plány rozpadly v trosky. Za tohle někdo draze zaplatí.

Rozhlížel se po shromáždění a ulpěl zrakem i na Constance. Viděl jen další služku zahalenou závojem, nikdo od něj přece nemohl očekávat, že pozná všechny členy domácího personálu. V životě by ho nenapadlo, že by se nějaká Angličanka natolik ponížila, aby si oblékla domorodý oděv. Obrátil pozornost jinam.

Na vzdáleném konci zahrady se mezi růžovými keři mihl jakýsi stín.

„Za ním!“

Theo se prodíral houštinami. Trny mu drásaly paže, až vyskakovaly krůpěje krve, při každém došlápnutí na tvrdou půdu mu v nateklém kotníku škusblo bolestí. Za sebou slyšel hluk pronásledovatelů a snažil se zrychlit, jen aby jim unikl. Doběhl ke zdi a natáhl ruce k jejímu vrcholu, aby přelezl.

Byla příliš vysoká. Stoupl si na špičky a musel zatnout zuby, jinak by vykřikl bolestí. Strážní se přibližovali, jejich lucerny vrhaly stíny na růžové keře.

Chlapec šmátral prsty po hřebenu zdi, ale nenašel jediný úchyt. Pokusil se vyskočit, zraněná noha jej však zradila, nemohl se pořádně odrazit. Strážní hlasitě rozhrnovali keře. Theo prolomil hranici bolesti a znovu vyskočil. V kotníku luplo, jako by se zlomil – ale dokázal to. Pořádně se zachytil, zápíral se nohama o stěnu a drápal se nahoru.

Silné ruce ho popadly za lýtka a snažily se ho stáhnout. Hoch bojoval, kopal kolem sebe. Bota zasáhla cosi měkkého, ozval se bolestný výkřik. Ale už se neudržel, prsty sklouzly po zdi a Theo se zřítíl na pronásledovatele. Než se mohl znovu rozběhnout, strážní ho pevně přidrželi.

Odtáhli ho na trávník a posvítili mu do obličeje. Jeden krvácel z úst, jak jej Theo nakopl.

„Theodore Courtney,“ pronesl Meridew hlasem, jenž nesl celou váhu autority mocné Východoindické společnosti. „Jen počkej, až se o tom dozví tvůj otec.“

Přeložil Dalibor Míček